మాజీలు

అలసిపోయిన మొహాలు. ఆశగా కిటికీ వంక చూసే కళ్ళు. నిలబడే సత్తువ లేక వరసగా గోడవార మోకాళ్ళు ముడుచుకు బిచ్చగాళ్ళలా కూర్చున్న కొందరు. నేలకు పాదాలంటించేసి కదలామెదలక నిలబడ్డ వెలసిపోయిన చారిత్రక శిలా విగ్రహాలు మరికొందరు. వీళ్ళు మగవాళ్ళు. వీళ్లకు కొంచెం దూరంలో భుజాల నిండా చెంగులు కప్పుకొని చెంపకు చేతులానించి దేవుడి రాక కోసం ఎదురుతెన్నులు చూస్తున్న భక్తురాళ్ళలా ఒకచోట చేరిన ఆడవాళ్ళు కొందరు. వీళ్ళంతా మాజీలు – కొందరు ప్రభుత్వోద్యోగాలకీ, కొందరు ఆనందమయమైన జీవితాలకీ.

రామూకి ఈ వాతావరణం పూర్తిగా కొత్త. ఇది తన ప్రపంచం కాదు. జీవితం గురించి చీకూ చింతా లేక క్లాసు రూములో స్నేహితుల మధ్య ఉల్లాసంగా సాగిపోతున్న రోజులు తనవి. జీవితంలో ఉదయ మధ్యాహ్నాలు గడిచిపోయాక పడమటి వైపు వాలుతున్న బతుకులు వాళ్ళవి. తనకూ వాళ్ళకూ ఒక జీవితకాలం తేడా వుంది. అది అర్థం చేసుకోగలిగినంత శక్తి లేదు రామూకి. అందుకే అక్కడి స్తబ్ధత చూసి అతనికి కొంత విసుగ్గానూ కొంత ఇబ్బందిగానూ అనిపించింది. ఎంత తొందరగా వీలైతే అంత తొందరగా అక్కడి పని పూర్తి చేసుకుని బయటపడాలనే ఆదుర్దా కలిగింది. అయితే షరాబు ఇంకా కిటికీ దగ్గరకే రాలేదు.

రామూ తన తల్లికి రావల్సిన పెన్షన్ కోసం మొదటిసారిగా ట్రెజరీకి వచ్చాడు. అంతకు ముందు తల్లి వెంట కూడా ఎప్పుడూ రాలేదక్కడికి. ఇప్పుడు కూడా వచ్చేవాడు కాదు. తల్లికి జ్వరం రావడం వల్ల తప్పనిసరిగా రావలసి వచ్చింది.

"రామూ! ఈరోజు ట్రెజరీకి నువ్వెళ్ళిరా నాన్నా! డబ్బిస్తారు."

"అబ్బా! నేను పోనమ్మా. క్రికెట్ ఆడ్డానికి వెళ్ళాలి."

"ఎక్కడి పిల్లాడివి దొరికావురా బాబూ! ఇంటిపని ఒక్కటీ చెయ్యవు. అన్ని పనులూ ఆడపిల్లలే చేయాలి. నీకంటే చిన్నవాళ్ళైనా వాళ్ళే నయం."

"ఏమిటమ్మా సోది! క్రికెట్ ఆడ్డానికి వెళ్ళాలంటుంటే."

"అవునవును. నా మాటలు నీకు సోదిగానే వినిపిస్తాయి. అంతా నా ఖర్మ. మీ నాన్నగారే వుండుంటే నాకీ అవస్థే వుండేది కాదు."

ఆమెకు తరచూ ఆ మాట అనడం అలవాటైపోయింది. రామూకి వినడం మాత్రం అలవాటు కాలేదు. తల్లి ఆమాట అన్నప్పుడల్లా ఉడుకెత్తి పోతుంటాడు.

"ఏం, ఇప్పుడేమైంది?" అన్నాడు ఉక్రోషంగా.

"ఏమైందో అర్థం చేసుకునే తెలివితేటలే నీకుంటే నాకీ తిప్పలెందుకు? పూచిక పుల్లంత ఇంటిపని కూడా చేయవు. అన్నింటికీ నేనే చావాలి. పోనీ, నీ చెల్లెలు – అదైనా కొంచెం పెద్దదై వుండుంటే ఈ పనులన్నీ దాని చేతనే చేయిద్దును. ఇంటికి పెద్దవాడివన్న మాటేగానీ వట్టి ఉత్సవ విగ్రహానివి."

రామూకి కోపం వచ్చేసింది.

"నువ్వలా అంటేనే నేనే పనీ చెయ్యను. నేనెక్కడికీ వెళ్ళను ఫో!" అంటూ అలిగి వెళ్ళి పెరట్లో కూర్చున్నాడు.

అతనికి చాలా అశాంతిగా అనిపించింది. అమ్మచేత తిట్లు పడ్డం అతనికి బొత్తిగా ఇష్టం లేదు. అయినా అదే జరుగుతూ వుంటుంది. అమ్మ తిట్టిందన్న ఉక్రోషమే తప్ప అమ్మ మాట వినాలనే ఆలోచనే కలగదు. కలిగే వయసు కూడా కాదతనిది. ఆ ఏడాదే పదో తరగతి పాసై ఇంటర్మీడియట్‌లో చేరాడు. పసితనం పోలేదు. పెద్దరికమూ రాలేదు. రెంటి మధ్యా సంధిలో అల్లాడుతున్న మానసికావస్థ.

రామూ తల్లిదండ్రులకు చాలా ఆలస్యంగా కలిగిన సంతానం. అందువల్లే అబ్బురంగా పెరిగాడు. అతని తర్వాత ఇద్దరాడపిల్లలు పుట్టారు కానీ ఇంట్లో రామూ పరపతే వేరు. తండ్రి అతని భవిష్యత్తు గురించి చాలా కలలు కనేవాడు. పెద్ద చదువులు చదివించాలనీ, గొప్పవాణ్ణి చేయాలనీ ఆశపడేవాడు. అయితే ఆరోజు కళ్ళజూసే అవకాశం వచ్చేలోగానే గుండెపోటు వచ్చి అకస్మాత్తుగా మరణించాడు.

చనిపోయేనాటికి ఆయన ఓ గవర్నమెంటు ఆఫీసులో సీనియర్ అసిస్టెంటుగా పని చేస్తున్నాడు. భర్త చనిపోయాక రామూ తల్లికి ఫ్యామిలీ పెన్షన్ అంత సులువుగా రాలేదు. ఆమె చదువుకోని కారణంగా అధికారులు ఆమెను ముప్పుతిప్పలు పెట్టారు. ఇవాళ వస్తుంది రేపొస్తుంది అంటూనే సుమారు ఏడాది వరకూ పెన్షన్ విషయంలో ఆమెను ఏడిపించుకుతిన్నారు. ఆఫీసు చుట్టూ తిరిగి ఆమె కాళ్ళరిగిపోయాయి. రోజుకోసారి మొరపెట్టుకుంటే గోడైనా కరుగుతుందేమో గానీ ప్రభుత్వాధికారులు మాత్రం కరగరు.

చివరికి ఉన్న నగలూ డబ్బూ అంతా అయిపోయి పస్తులుండాల్సిన ప్రమాదం ఏర్పడుతున్న తరుణంలో ఆమె పెన్షనూ, ఇన్సూరెన్సు డబ్బులూ అన్నీ మంజూరై వచ్చాయి.

తండ్రి చనిపోయాక ఇల్లు గడవడం కోసం, తన చదువుకు పుస్తకాలు కొనివ్వడం కోసం తల్లి పడిన బాధలు రామూకి తెలియవు. ఒకవేళ తెలిసినా అర్థం చేసుకోలేకపోయాడు. అతని బాల ప్రపంచంలో తండ్రి ఉన్నప్పటికీ లేనప్పటికీ వున్న తేడా ఏమిటో తెలుసుకోగల వివేకం కొరవడింది. తల్లి కూడా ఎన్ని బాధలు పడ్డా తండ్రి లేని లోటు అతనికి తెలియకుండా పెంచడానికే ప్రయత్నించింది. భర్త వుండగా రాకపోకలు సాగించిన బంధువర్గం అవసర కాలంలో దూరమైంది. అయినా చలించకుండా ఆమె రోజులు నెట్టుకుంటూ వచ్చింది. కొడుకు గురించి భర్త కన్న కలలు నెరవేర్చడానికే కృషి చేసింది. ప్రతి నెలా పెన్షన్ తేవడానికి ఆమే వెళ్తుంది. అందువల్ల రామూకి ఆ బాధ్యత కూడా లేదు.

అతనలా పెరట్లో కూర్చుని తల్లి తిట్టినందుకు మథనపడుతుండగానే ఆమె నెమ్మదిగా అతనున్న చోటికి వచ్చింది. కొడుకుని అనడమైతే అన్నది గానీ, అన్నాక ఆమె గుండె తల్లడిల్లిపోయింది.

"ఇక్కడ కూర్చుని ఏం చేస్తున్నావు బాబూ? పోనీ ట్రెజరీకి వెళ్ళొద్దులే. ఇంట్లోకి రా."

"నే రాను."

"రా నాన్న! నన్నేడిపించకు. సున్నుండలు పెడతారా."

"నేనేం చిన్నపిల్లాణ్ణి కాదు, సున్నుండలు చూపి ఆశపెట్టడానికి."

"పెద్ద పిల్లాడివి కాబట్టే చెప్పిన మాట వినాలి," అంటూ అతని చెంపలు నిమిరింది.

రామూ ఒక్క క్షణం వూరుకుని తల్లి చేతులు పట్టి చూశాడు.

"నీ చేతులింత వేడిగా వున్నాయేమ్మా?" అడిగాడు.

"పొద్దున్నుంచీ ఒకటే జ్వరంగా వుంది. అందుకే నిన్ను ట్రెజరీకి వెళ్ళమన్నాను".

రామూ లోలోపలే సిగ్గుపడ్డాడు. జ్వరంతో వుండగా తల్లితో వాదులాడినందుకు అతనికి పశ్చాత్తాపం కలిగింది.

"సరే, ట్రెజరీకి నేనే వెళ్తాను. కానీ, నాకు కేన్వాసు బూట్లు కావాలి. కొనిపిస్తావా?" గోముగా అడిగాడు.

"వచ్చే నెల కొందూలే బాబూ."

"కాదు, నాకిప్పుడే కావాలి."

తల్లి మొహంలో సన్నని చిరునవ్వు వెలిగింది.

"సరే, అలాగేలే. సున్నుండలు తినకుండా వెళ్ళేవు," అంది.

ఆ విధంగా బాధ్యత తలకెత్తుకుని పెన్షన్ కోసం ట్రెజరీకి వచ్చాడు రాము.

భుజం మీద ఎవరిదో చెయ్యి పడ్డంతో ఆవైపు తిరిగి చూశాడు. తమ వీధిలోనే వుండే జానకిరామయ్య ఎదురుగా కనిపించాడు. జానకిరామయ్య గవర్నమెంటు ఉద్యోగం చేసి రిటైరయ్యాడు. ట్రెజరీలో పెన్షను కోసం ప్రతినెలా హాజరయే వాళ్ళలో ఆయన కూడా వున్నాడు.

"ఏం ఇలా వచ్చావు? మీ అమ్మ పెన్షను కోసమా?" అడిగాడు.

రాము బిడియంగా నవ్వి తలూపాడు.

"మీ అమ్మ రాలేదేం?"

"అమ్మకు జ్వరంగా వుందండీ."

"అయ్యో పాపం! నువ్వెప్పుడూ పెన్షను కోసం రాలేదు కదూ?"

రాము తల అడ్డంగా వూపాడు.

"నువ్వెవరివో తెలియకపోతే షరాబు నీకు డబ్బెందుకిస్తాడు?"

రాము గుండె జారిపోయింది.

"మరెలా?" అన్నాడు అయోమయంగా.

"మరేం ఫరవాలేదులే. నువ్వెవరివో షరాబుకి నేను చెబుతాను."

రాము కృతజ్ఞతగా చూసి అలాగేనన్నట్లు తలూపాడు.

"ఈ షరాబు ఎప్పుడూ వేళకి రాడు," పక్కనున్న ముసలాయన గొణిగాడు. జానకి రామయ్య నవ్వాడు.

"డబ్బు తేవడానికి వెళ్ళుంటాడు. కాసేపు ఓర్చుకోవాలి మరి," అన్నాడు.

"డబ్బు పొద్దునే తెస్తారండీ. ఇనప కొట్లో పెడతారు. ఈ షరాబుగారికే ఎవరన్నా లెక్కలేదు. టైమెంతైందో చూడండి," అక్కడే వున్న మరొకాయన అన్నాడు.

"ఏం చేస్తాం? తప్పదు."

"ఇవాళ డియ్యే తాలూకు అరియర్సు కూడా ఇస్తారు. మూమూళ్ళు దండిగా పడతాయి. అయినా రాలేదు చూడండి".

"రాజ్యం వాళ్ళది బాబూ! మనం డబ్బు అడుక్కోవడానికి వచ్చాం."

"డబ్బు అడుక్కోవడానికి మనమేం ముష్టివాళ్ళమా? నేను ముప్పై ఏళ్ళు ప్రభుత్వ సేవ చేశానండీ".

"ప్రభుత్వ సేవ నేనూ చేశానయ్యా? షరాబు కూడా చేస్తున్నాడు."

"చేస్తున్నాడు, చేస్తున్నాడు. ముసలాళ్ళని నిలబెట్టి చంపుతున్నాడు."

"ట్రెజరర్ని అడుగదామా?"

"చెవిటివాడి ముందు శంఖం వూదినట్లే. ఆ ఘటం జవాబివ్వదు." – ఆయన ఆమాట అంటుండగా షరాబు కారా కిళ్ళీ నములుతూ అక్కడికొచ్చాడు.

"షరాబు గారూ! చాలా ఆలస్యం చేశారు."

"మీకేం, కూడు తినకుండా మమ్మల్ని పని చేయమంటారు. ఇంటికి కూడా వెళ్ళలేదు. హొటలు మెతుకులే కతికొచ్చాను," విసుక్కున్నాడు షరాబు.

"ఇంటికి వెళ్తే మరింక పడకేసి రాడేమో. హొటల్ పక్కనే కాబట్టి బతికి పోయాం," ఎవరో వ్యాఖ్యానించారు.

"ఇష్షో! రామచంద్రా!" అంటూ జానకిరామయ్య మరింక ఎక్కువ సేపు నిలబడలేక గోడకానుకుని నేలమీద కూర్చుండిపోయాడు.

అంతవరకూ కళ్ళు విప్పార్చి అక్కడ జరుగుతున్నదంతా గమనిస్తున్న రాము నెమ్మదిగా అక్కడినుంచి కదిలి షరాబు కిటికీ దగ్గరికొచ్చి నిలబడ్డాడు.

షరాబు వచ్చేసరికి పింఛనుదార్లంతా కిటికీ దగ్గర గుంపుగా మూగారు. అందరి మొహాల్లో ఆత్రం కొట్టొచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది. షరాబు ఇక్కడివాళ్ల గురించి పట్టించుకోకుండా గజగమనంతో తాపీగా ట్రెజరర్ దగ్గరికి వెళ్ళి స్ట్రాంగ్ రూం తాళం చెవులు తీసుకున్నాడు. స్ట్రాంగ్ రూంలోకి వెళ్ళి డబ్బు తీసుకురావడానికి అతనికి పావుగంట పట్టింది.

"ఎంత నిదానంగా చేస్తున్నాడో చూడు. మన గురించి ఆలోచనే లేదు."

"షరాబుకేం మహారాజు. అత్తగారిచ్చిన ఆస్తి దండిగా వుంది. ఉద్యోగం చేయాల్సిన అవసరమే లేదు."

"అవసరం లేకపోతే ఎందుకు చేయాలి ఉద్యోగం? మధ్య మన ప్రాణాలు తీయడానికా?"

"నాకు బీపీ, షుగరూ. రెస్టు తీసుకోమన్నాడు డాక్టరు. ఇక్కడే తల తిరుగుతోంది. పడిపోతానేమో."

"ఏం కాదులెండి. అయినా ఎవరికి లేదు బీపీ? నాకైతే గుండె జబ్బు కూడా వుంది."

అద్దీ! మనలో ఎవరికైనా హార్టెటాక్ వచ్చి పడిపోతే అప్పుడైనా కలుగుతుందేమో షరాబుగారికి దయ."

"వస్తున్నాడొస్తున్నాడు. షరాబు వస్తున్నాడు."

కిటికీ దగ్గర తొక్కిసలాట ప్రారంభమైంది.

"షరాబు గారూ! ఈనెలైనా మాకు అరియర్సు ఇస్తున్నారా!" ఒక గొంతు.

"డియ్యే అనౌన్సు చేసి ఆర్నెల్లైందండీ. తమరింకా ఇవ్వనేలేదు," మరో గొంతు.

"నాకు అరియర్సు ఎంతిస్తున్నారు బాబూ?"

"ఈనెల్లో పండగుంది. మాకు రావాల్సిన అరియెర్సు ఇవ్వకపోతే ఎలా?"

"ఆగండయ్యా ఆగండి," దాదాపు అరిచాడు షరాబు. "ఒకసారి ఎందరికి సమాధానా లివ్వను?"

"ఇంతకీ మాకు అరియర్సు ఇస్తున్నారా లేదాండీ?"

"ఇస్తున్నాం బాబో, ఇస్తున్నాం. ఇక్కడ మూగకండి. గాలాడక ఛస్తున్నాను."

పింఛనుదార్లంతా దాదాపు ఒకేసారి నిట్టూర్చారు. అందరి మొహాలూ ప్రసన్నమయ్యాయి.

"రామసుబ్బమ్మా!" మొదటి పేరు కేకేశాడు షరాబు.

"అయ్యా! ఆడవాళ్ళ వైపు నుంచి వినిపించింది.

"రావమ్మా! వచ్చి పింఛను తీస్కో."

రామసుబ్బమ్మకు ఒకటే మోకాళ్ళ నొప్పులు.

అడుగు తీసి అడుగు వేయలేదు. పదిహేను సంవత్సరాలుగా ఆమె ఫ్యామిలీ పెన్షన్ మీదే జీవిస్తోంది. ఆమె భర్త చనిపోయి పదహారేళ్ళయింది.

"త్వరగా రావమ్మా," ఆమె నడవలేదని తెలిసీ కసిరాడు షరాబు.

"ఆఁ ఆఁ, వస్తున్నాబాబూ," అంటూ వడివడిగా అడుగులు వేయబోయి పడబోయింది రామసుబ్బమ్మ. అక్కడే వున్న రాము ఆమెను పడకుండా పట్టుకున్నాడు.

"ఇదిగో నీకు రావల్సిన డబ్బు," అంటూ పెన్షను పుస్తకంతో పాటు డబ్బు ఆమె చేతిలో పెట్టాడు షరాబు.

"ఎంత ఇస్తున్నారు బాబూ?" ఆశగా అడిగింది రామసుబ్బమ్మ.

"ఇంతవరకూ నీకు ఏడొందలొచ్చేది. ఈనెల నుంచీ ఏడొందల యాభై వస్తుంది."

"అది కాదు బాబూ, ఇప్పుడంతా కలిపి ఎంతిస్తున్నారు?"

"వెయ్యి రూపాయల చిల్లర. అందులో పదిరూపాయలు మాకు మామూలు."

"పది రూపాయలా!" హతాశురాలై అంది రామసుబ్బమ్మ.

"ఇంకా నయం, అందుకు సంతోషించు," వ్యంగ్యంగా అన్నాడో పెన్షనరు. "పాతిక రూపాయలు గుంజుకున్నా అడిగే నాథుడు లేడు."

షరాబు రుసరుసలాడుతూ చూశాడు.

"ఎప్పుడో ఏడాదికో ఏణ్ణర్థానికో ఓ పది రూపాయలు మా మొహాన కొట్టడానికి ఏడ్చిపోతారెందుకయ్యా? మేమేం కష్టం చేయడం లేదా?" అన్నాడు.

"అదేనండీ, మేమూ అదే అంటున్నాం. ఏడాదికో ఏణ్ణర్థానికో ఎప్పుడో మాకో డియ్యే వస్తుంది. వెంటనే ఇస్తే మీకు మామూళ్ళు తగ్గిపోతాయని అర్నెల్లు మురగబెట్టుకుంటారు. పోయినసారి అయిదు రూపాయలు మాత్రమే మామూలు వసూలు చేశారు. ఈసారి పది రూపాయలు చేశారు. వచ్చేసారి ఇరవై రేటు పెడతారా?"

షరాబు మొహం ముడుచుకున్నాడు.

"మూడొందలిస్తున్నాం. పది రూపాయలు మాకు మామూలిస్తే అరిగి పోతుందా?' అన్నాడు.

"మీరు మాకేం మీ జేబులోంచి తీసివ్వడం లేదు. మాకు రావాల్సిందే ఇస్తున్నారు. ఏడొందల రూపాయల పెన్షను మీద బతికే మనిషికి పది రూపాయలెంత విలువ చేస్తాయో మీకేం తెలుసండీ? మూడున్నర వేలు నెలకు జీతం తీసుకునే మీకే పది రూపాయల మీద ఇంత కక్కుర్తి ఉంటే మాకెంత ఉండాలి?"

షరాబు లోలోపల ఉడుక్కున్నాడే గానీ రామసుబ్బమ్మకు పది రూపాయలు మాత్రం తిరిగివ్వలేదు. ఆమె ఇమ్మని అడగనూ లేదు.

"నీకు డబ్బులిచ్చాగా, ఇక కదలవమ్మా తల్లీ. మీ ఆయన చేసిన సర్వీసుకంటే పెన్షనరుగా నీ సర్వీసే ఎక్కువ" అన్నాడు.

"అవును బాబూ! రేపు నువ్వు చచ్చిపోతే నీ భార్య గతి కూడా ఇంతే," అనేసి మరీ వెళ్ళింది రామసుబ్బమ్మ.

షరాబు ఖంగుతినేశాడు.

'దొంగముండ ఎంత మాటనేసింది!' అని లోలోపల గొణుక్కుని ప్రశాంతంగా, "ఏళ్ళతరబడి ఆమెకు పింఛను నా చేతులమీదుగానే ఇస్తున్నాను. ఇప్పుడు చూడండి ఎంత తిట్టు తిట్టిపోయిందో!" అన్నాడు.

"అననేల? పడనేల?" గుంపులోంచి ఎవరో అన్నారు.

షరాబు కిక్కురుమనకుండా మరో పేరు పిలిచాడు. అవినీతి సిగ్గెరుగదు.

రాముకు తల తిరుగుతోంది. నెల నెలా తన తల్లి ఇక్కడినుంచా పెన్షను తెచ్చుకుంటుంది! తన తల్లిని ఇక్కడ ఊహించుకుని వణికిపోయాడు.

ఇక్కడున్న వాళ్ళంతా ఎప్పుడో ఉద్యోగాలు చేసిన వాళ్ళే. రేపు రిటైరైతే ఈ షరాబు కూడా వీళ్ళతో పాటు లైనులో నిలబడవలసిన వాడే. అయినా ఈ మాజీలంటే ఇతనికెంత చిన్నచూపు! నిజంగా ముష్టివేస్తున్న వాడిలా ప్రవర్తిస్తున్నాడు.

షరాబు ఒక్కొక్కర్నే పిలుస్తున్నాడు. ఆ పెన్షనర్లలో కొందరికి వంద రూపాయలే ఆరియర్సు వచ్చాయి. కొందరికి ఆరొందలూ ఏడొందలూ వచ్చాయి. షరాబు ఆరొందలు వచ్చిన వాళ్ళదగ్గరా అదే మామూలు, వంద రూపాయలు మాత్రమే వచ్చిన వాళ్ల దగ్గరా అదే మామూలు వసూలు చేస్తున్నాడు.

రాము మరింక అక్కడ నిలబడకుండా మెల్లగా జానకిరామయ్య కూర్చున్న చోటికి వచ్చాడు. జానకిరామయ్య అతని ముఖ కవళికలు గమనించి నవ్వాడు.

"నీకిదంతా చూస్తుంటే ఆశ్చర్యంగా వుంది కదూ?" అన్నాడు.

రాము జవాబు చెప్పలేదు. సరిగ్గా అతని మనసులో మెదలుతున్న ప్రశ్న గ్రహించిన వాడిలాగే అన్నాడు జానకిరామయ్య.

"మనిషి చచ్చిపోతాడు. చచ్చిపోయాక ఏమీ మిగల్దని తెలుసు. అయినా చెడ్డపనులు చేయడం మానుకుంటాడా? ఈ షరాబు కూడా అంతే. రిటైరైతే ఇతనూ మాలాగే మాజీ అయిపోతాడు. అప్పుడు మరో షరాబు వస్తాడు. ఇతని దగ్గర ఆ షరాబు మాములు వసూలు చేస్తాడు. ఆ షరాబు పోతాడు. మరో షరాబు వస్తాడు. ఆ వచ్చే షరాబు ఆ పోయే షరాబు దగ్గర మామూలు వసూలు చేస్తాడు. ఇది మన నిత్య జీవితంలో ఒక భాగం నాయనా! పెద్దవాడివైతే నీకే తెలుస్తుంది."

ఇంతలోకే షరాబు రామూ తల్లి పేరు పిలిచాడు.

"కృష్ణవేణీ! కృష్ణవేణీ! కృష్ణవేణి ఎక్కడ?"

రాము తల్లి స్థానంలో వెళ్ళి నిలబడ్డాడు.

"కృష్ణవేణీ! కృష్ణవేణీ!" ఇంకా పిలుస్తూనే వున్నాడు షరాబు.

"నేనే కృష్ణవేణి," అన్నాడు రాము తడబడుతూ.

షరాబు అతని వంక ఎగాదిగా చూశాడు.

"నువ్వే కృష్ణవేణివా? ఏదీ, నీకు జడలేదే?" అన్నాడు.

అక్కడున్న వాళ్ళంతా నవ్వారు. రాముకి ఉక్రోషం ముంచుకొచ్చింది.

"అది కాదండీ, కృష్ణవేణి మా అమ్మ."

"మీ అమ్మా? అయితే మీ అమ్మనే రమ్మను."

"మా అమ్మ రాలేదు. పెన్షను నన్నే తెమ్మంది."

"ఎవరు పడితే వాళ్ల చేతికి పెన్షనివ్వరయ్యా!"

రామూకి ఏం చెప్పాలో తోచలేదు.

అంతలో జానకిరామయ్య అతని వెనకొచ్చి నిలబడ్డాడు.

"ఈ అబ్బాయి నాకు తెలుసండీ. కృష్ణవేణమ్మ కొడుకు," అన్నాడాయన.

"అయితే నన్నేం చేయమంటావయ్యా? పెన్షను కోసం వాళ్ళమ్మే రావాలి."

"ఏదో అవాంతరం వచ్చి రాలేదండీ. ఇతను వాళ్లమ్మకు తీసుకెళ్ళిస్తాడు."

"ఏమో! ఇస్తాడో ఖర్చు పెట్టుకుంటాడో!"

"నేనలాంటివాణ్ణి కాదు," కోపంగా అన్నాడు రాము. అనవసరంగా మాటపడాల్సి వచ్చినందుకు అతనికి కళ్ళనీళ్ళు తిరిగాయి.

“ఇదిగో, నువ్వెలాంటి వాడివో నాకు తెలీదు గానీ, వెళ్ళి మీ అమ్మను పంపించు.”

ఈసారి జానకిరామయ్యకు కోపం వచ్చింది. “అయ్యా! తమరంతా పెన్షనర్ల చేతికే డబ్బిస్తున్నారా? పెన్షనర్ల తరఫున మరొకరు రావడానికే వీల్లేదా?” అన్నాడు.

“నీతో వాదించడానికి నాకు టైము లేదయ్యా. కావాలంటే ట్రెజరర్నే అడుగు.”

రాముని జానకిరామయ్య ట్రెజరర్ ముందుకు తీసుకెళ్ళి నిలబెట్టాడు. అతను చెప్పిందంతా విన్నాక ట్రెజరర్ షరాబుని కేకేసి పిలిచాడు.

“ఇదిగో షరాబూ! ఈ అబ్బాయికి వాళ్ళమ్మ పెన్షనిచ్చి పంపించు.”

“అది కాదు సార్..,” కూర్చున్న చోటునుంచే ఏదో అనబోయాడు షరాబు.

“ఇవ్వవయ్యా పర్వాలేదు. కావలిస్తే ఇంకో పది రూపాయలు ఎక్కువిస్తాడులే మామూలు. వెళ్లు బాబూ, పెన్షను తీసుకో,” అన్నాడు ఎంతో ప్రేమ వున్నవాడిలా.

జానకిరామయ్య అతన్ని బతిమాలి బామాలి అందరూ ఇస్తున్న రేటుకే కుదిర్చాడు మామూలు.

అక్కడి నుంచి వచ్చేస్తున్నప్పుడు రాము గేటుదగ్గరాగి వెనక్కి తిరిగి ఉమ్మేశాడు.

అతనింటికి వేళ్ళేసరికి అతని తల్లికి జ్వరంతో వళ్ళు పేలిపోతోంది.

“అమ్మా,” అంటూ పక్కన చేరాడు రాము.

అలాంటి స్థితిలోనూ కళ్ళు తెరిచి అతనికేసి చూసి నవ్వింది తల్లి.

“వచ్చావా బాబూ! పెన్షన్ తెచ్చావా?”

“తెచ్చానమ్మా.”

“బూట్లు కొన్నావా?”

రాము తలవంచుకుని, “లేదు,” అన్నాడు మెల్లగా.

“ఏం? వచ్చేప్పుడే దార్లో కొనుక్కోవలసింది.”

రాము తలెత్తాడు.

అతని కళ్ళల్లో తల్లిపట్ల అంతులేని గౌరవం తొంగి చూస్తోంది.

“నాకు బూట్లు అవసరం లేదమ్మా! నీకు మందు తెచ్చాను,” అన్నాడు.

‘సరికొత్త కథ’ కథాసంకలనం